

foretaget ude i Befolkningen, har jeg mærket langt mere til, at der findes en Trang til at opnaa Titler og Ordener, end en Trang til at blive fri for dem. Og det er i og for sig ganske naturligt, fordi Bestræbelserne for at opnaa „Udmærkelse“ i Virkeligheden bunde dybt i Menneskets Natur, baade i dens gode og i dens slette Sider. Men at dette Forhold er faktisk, kan selvfølgelig ikke forhindre, at der er Folk her i Landet, der gøre en Dyd af — Partiprogrammerne. Vi manøvrere jo dog daglig i hele vort Liv med Titel- og Rangshensyn gennem Bestræbelser, som ligge udenfor den Ramme, vi nu have diskuteret i denne Timestid. Enhver kender jo, at naar man har en Mand siddende i en By paa et Aviskontor, hvorfra han skriver om brækkede Ben o. l. til Avisen i en anden By, saa vil han absolut hedde Redaktør, og hvis man har siddende en Mand, som skriver Regninger ud, vil han absolut kaldes Forretningsfører. De fleste af dem, jeg kender, der ingen Ting bestille, ville være „Direktører“, og jeg ved ikke nogen Rangforskul saa stor som den, der er mellem en Murersvend og en Murerhaandlanger. Nej, disse Forhold gøre, at hvorvel jeg ikke er nogen Beundrer af hele Systemet, og medens jeg ogsaa nok tror, der er Grund til at reformere paa disse Omraader, saa er jeg absolut sikker paa, at Tiden ikke er moden for den foreslaaede Reform. Og skulde man endelig reformere i den Retning, som Forslaget tilsigter, vil jeg sige, at man snarere skulde gaa en helt anden Vej; saa skulde man lette Adgangen til Titler og Ordener saa meget som muligt. Saa vilde den Tid sikkert komme, da de faldt helt bort.

Sabroe: Det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow) sagde, at mellem Arbejderne var der meget stor Forskel, og han nævnte, at der mellem Murersvende og Murerhaandlangere var en meget større Forskel end mellem de dekorerede og udekorerede Mennesker. Det er nok muligt, at der har været en saadan Forskel mellem Arbejderne — jeg indrømmer det for øvrigt —, men Arbejderbevægelsen og de demokratiske Tankers Udbredelse har bl. a. medført, at den ene Arbejder ikke overser den anden, selv om den ene har lidt mere i Løn end den anden, og selv om den ene maaske er lidt dygtigere end den anden. Der er mellem Hjelperne paa en Maskinfabrik og Maskinarbejderne og mellem Murersvendene og Murerhaandlangerne i Virkeligheden et udmærket Forhold. Der-

for benægter jeg naturligvis ikke, at der mellem Mennesker, uanset hvilken Klasse de høre til, er en vidtdreven Forfængelighed. I den Henseende har den ærede Ordfører for Venstreformpartiet Ret, da han talte om, at det vilde være vanskeligt at lovgive om den menneskelige Forfængelighed, thi den er grænseløs. Der er saaledes et æret Medlem af dette Ting, som for 5 Aar siden sammen med mig kom ind her i Tinget. De fleste Breve, der ankom til ham — det lagde baade jeg og andre Medlemmer Mærke til — var paatrykt Navn, men de vare tillige paatrykte „Løjtnant“ og „Folketingsmand“, skønt vedkommende ikke var Løjtnant, men havde været det. Det var aldeles øjensynligt, at den vedkommende Repræsentant havde ladet tilstille dem, han ventede Brev fra, Konvolutter, paa hvilke de Titler, han havde Ret til at bære, vare trykte. Jeg indrømmer, at overfor en saadan Forfængelighed lovgiver man forgæves.

I Anledning af nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Slagelse (Lange) vil jeg gerne sige, at jeg tror, det vilde vistnok føles af Kongen — ganske uanset hvilken Konge det for øvrigt var — som en Lettelse at blive fri for at uddele alle de Dekorationer, som det nu er nødvendigt for ham at uddele. De Herrer, der ere Medlemmer af et Byraad — hvad f. Eks. ogsaa jeg er — have vistnok erfaret, at naar Kongen kommer til en By, og der i den Anledning gøres en eller anden Festlighed, saa er der altid nogle, der vente at blive dekorerede, og der er maaske adskillige, der virkelig ogsaa have fortjent det — naar man nu en Gang har den Slags —, men det ender som Regel med, at mange blive skuffede, og at man i Almindelighed bagefter er enig om, at de, der fik Ordenerne, vare ikke dem, der burde have haft dem. Jeg tror, det vilde være en Lettelse for Kongen, om han, naar han kom til en By, blev fri for at foretage et saadant Valg. For hvem er det, der indstiller til dette Valg? Det er dog kun et Mindretal af Byens Borgere. Jeg tror derfor, at set baade fra Kongens og fra Folkets Side vilde man vel kunne gaa til en betydelig Indskrænkning af disse Ordensdekorationer. Der er dog alligevel en — jeg vil ikke kalde det Orden —, men en Form for Samfundets Hædersbevisning, som jeg finder naturlig, det er Fortjenstmedaillen i Guld eller Sølv. Jeg kunde tænke mig, at Samfundet sagde, vi have en Fortjenstmedaille, kun een, og den give vi til alle uanset hvilken Klasse, hvilken